

[Thestrup.]

gået så lang tid, og beklage, at forslaget fremsættes på så sent et tidspunkt, at det ikke vil blive muligt at få en forsvarlig gennemgang af det, inden rigsdagen rejser hjem.

Der er i bemærkningerne til forslaget og i den betænkning, der ledsager forslaget, gjort rede for det af justitsministeriet nedsatte udvalgs arbejde og dets grundlæggende synspunkter samt for de af folketingsudvalget foreslåede ændringer. Jeg skal om de principielle synspunkter sige følgende.

Jeg kan give tilslutning til den betragtning, der lægger vægt på, at loven affattes således, at der ved dens bestemmelser gives borgerne mest mulig vejledning med hensyn til, hvilke handlemåder der er strafbare for dem, samt hvilken straf der er foreskrevet for disse handlemåder. Jeg kan endvidere give tilslutning til, at mindstestrafpen i en række tilfælde går helt ned til strafarternes laveste grader, og jeg kan, hvad begrundelsen angår, henviser til betænkningen pag. 13.

Hvad anvendelsen af dødsstraf angår, kan jeg også give min tilslutning hertil af de grunde, der er anført af det justitsministerielle udvalgs flertal. I de betragtninger, der er fremsat af dette udvalgs mindretal, altså den del, der er modstandere af nu at indføre dødsstraf, erkendes det dog, at der kan komme til at foreligge situationer, hvor indførelse af dødsstraf er uundgåelig, men dette mindretal mener, at man bør vente med at indføre dødsstraf, indtil en sådan uundgåelig situation foreligger, idet forholdene da bedre kan overses. Jeg skal ikke bestride, at det for den uheldede, upartiske, rolige iagttager er muligt bedre at overse situationen, når den faktisk foreligger, men det, der er spørgsmålet, er rigtignok, hvor rolige, hvor upartiske og hvor uheldede de er, der skal træffe afgørelsen ved en sådan lejlighed. Vil det ikke gå sådan, at den bestemmelse, der vil blive truffet, vil blive langt mere vidtgående, langt hårdere end den bestemmelse, der træffes, inden den farlige situation kommer til at foreligge? Jeg er temmelig sikker på, at der er en ikke ringe fare for, at den dødsstrafbestemmelse, der indføres i selve den farlige situation, vil få flere henrettelser til følge end den, der i forvejen findes i loven.

Udfra samme begrundelse finder jeg, det

er forkert, at lovforslaget kun foreskriver dødsstraf for handlinger begået under krig, besættelse eller truende udsigt dertil. Den farlige situation, hvorunder også dødsstrafmodstanderne erkender, at indførelse af dødsstraf er nødvendig, behøver ikke absolut at blive fremkaldt af krig eller truende udsigt dertil. Den kan også komme til at foreligge som følge af angreb indefra for ved magtanvendelse at forandre statsforfatningen. Her taler efter min opfattelse de samme grunde for at have dødsstrafbestemmelsen stående i loven. Jeg ville have foretrukket, om dødsstrafbestemmelsen var blevet affattet, som rigsdagsudvalget havde foreslået:

„Under skærpene omstændigheder, herunder at handlingen er foretaget under krig eller besættelse, kan dødsstraf anvendes.“

Må jeg som afslutning på denne omtale af dødsstraffen bemærke, at jeg anser det for et stort fremskridt, at dødsstraffen er blevet afskaffet for almindelige ikke-politiske forbrydelser, og at jeg er af den opfattelse, at dødsstraffen er en strafart, som står i den mest bestemte modsætning til nutidens humane indstilling på strafferettens område. Selvom jeg anser det for nødvendigt at have dødsstraf til rådighed overfor grove politiske forbrydelser, er det derfor mit ønske at få den anvendt så sjældent som muligt. Efter min opfattelse opnås dette bedst ved, at dødsstraf findes som en mulighed både i krig og i fred, og ikke ved, at den først skal indføres under situationer, hvor stemningen er ophidset og ingen ser roligt på forholdene.

Ændringerne i strafarterne er imidlertid ikke det, der er det vigtigste ved dette forslag. Det vigtigste ved dette forslag er den udvidelse af det strafbares område, som nu sker. Krigen og besættelsestiden gjorde det klart for os alle, at den straffelov, vi havde, og som på mange punkter var en fortræffelig lov, der betegnede et betydeligt fremskridt, da den kom frem, ikke længere strakte til overfor politiske forbrydelser. Straffeloven af 1930 regnede nemlig med de forhold på det politiske livs område, der forelå, da den blev til. De angreb på staten, som den regner med, er i det væsentlige de samme, som straffeloven af 1866 regnede med, hvad der ikke var så underligt, eftersom der her i